

dubbel

DE SPIEGEL

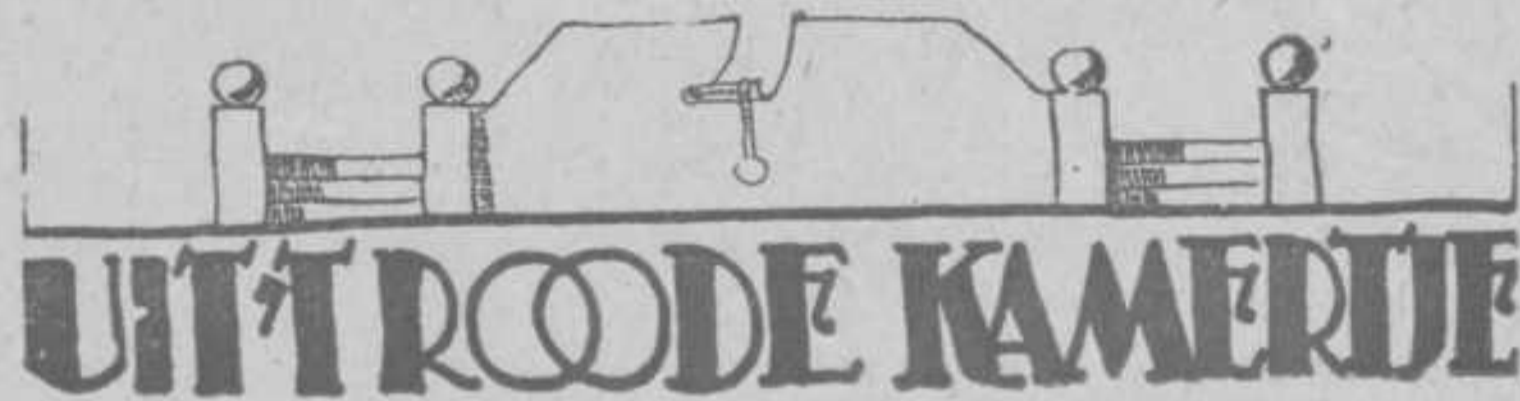
OFFICIEEL ORGAAN VAN HET-DELFTSCH STUDENTENCORPS

APOLLO - NUMMER 19
VRIJDAG 10 MAART 1950

De objecties die bij enkele individuen gerezen zijn in casu het emplooi van vreemde expressies alsook substantieven en adjectieven alsmede verba van gallische origine, heeft de commissie tot redactie geaccableerd met excessieve accusaties jegens zichzelf.

Immers het passeren van het intellectuele niveau der geestelijke consumenten door de auteurs van essayistische artikels in het amensuee eis een deplorabele questie daar in zo'n geval tot de omissie van obscure passages gedecideerd zou moeten worden.

Gezien echter de navrante status der culturele standing bij de majoriteit der abonnees alsmede hun utilistische en geborneerde statusquo verdient het project — een meer puristische tendens te laten domineren — exceptionele consideratie.

De Senaat deelt mede:
dat het verslag van de Commissie tot Verificatie en Décharge over het jaar 1948—1949, op de Bibliotheek van de Societeit Phoenix ter lezing ligt:
tevens dat hij geinaugureerd heeft als lid van het Delftsch Studenten Corps, de Heren

R. A. G. ENTHOVEN
J. M. TROMP
H. N. VAN WIJK

tenslotte dat hij de Commissie uit het eerste jaar als zodanig geïnstalleerd heeft.

Namens den Senaat,
J. D. BIERENS DE HAAN, Secretaris.

Tijdens haar jongste vergadering heeft de Commissie tot Redactie, na het uittreden van de heren: G. J. van der Grinten en W. E. Röell, zich als volgt samengesteld:

N. GROENHART, Hoofdredacteur.
R. L. BOSCH, Griffier.
H. G. SENF
G. H. HOFSTEDE
D. VAN WOERKOM
en zelfs

Redacteuren.

R E D A C T I O N E E L 3

Zo neer dit nummer eerst recht beg en kan alleen he ons weer de figu dat deze naam werpen metdatge door zijn orak de muziek te die voor dat hij w andere functie ren. Zou het niet ren, lettend op h bleem op te lossen hul di gt hij la ten stellen. is men langz muziek waar Op d at de figuur op het

is U bereikt, het onnen. Want vo t jiggen en jiven ur van Apollo in in klassieker tij ne wat ons nu h els de wil der go nen, waaraan hij el meer aandacht van hem waar hij dienstig zijn wan et urgente proble zijn daar Apollo het principe Een merk amer hand van hij de ze paradox Pergamische

dan, feest van het D or de meesten is bevrediging sch herinnering gebr den vertegenwo ieronder bekend den openbaarde zich heden uitslu hieraan schenken zich als herders neer het Gezel em waarvoor het als genezende van veledoktoren waardige para gaan beschouw god is, aangedui ons in de toeko Zeus-altaar, met

hopen elftsch Stu het luisteren enken. Dez acht en wij ordigde een is. Apollo en zonder irend wijdt mag. Beter god de wol schap zijn bij zich gesteld god zichzelf , die zich liever dox ligt in zijn en als het eleme d wordt als het mst Apollo weer als attributen, de

wij, denten M naar goede e jaarlijkse zullen voor s aan een v toch was vo aan zijn la te kort te do lijkt het ons ven van zijn naam Lukei weet. To zal weten aan een ander on naam zelf bes nt van klassieke fel-bewogene, dio kan tonen als boog en pijl, lier

wan- uziek Gezelschap muziek geen feest gebeurtenis heeft U het begrip, ergelijking onder oral de god, die tere taak n.l. om en komt het ons gesteld met een kudde heeft te we os weer ging voe ch moet dit pro te cureren. Of der behandeling loten: apollinisch rust, terwijl de nysische element de overwinnaars en lauwerkrans.

DELFTSCHE SCHOUW

Al wat in rokken steekt is in die zaal gevaren gunst driehonderd paren alleen om kunst alleen om snaren en dat na honderdeneen jaren!

Koest daar is hoofdbinnencommissaris die zijn volgelingen nouszt heeft geregen tot een cortege.

Apollo met de negen muysken die bij teha niet meer in huis ken dat komt er van als veesjes-beesjes zich wagen aan apollo-feestjes nu wordt het geld voor een apoll en een o verkwitst dus aan een ho-bo stank voor klank en aan de fiscus.

Polites het orkest is dat een toonbeeld van de netheid het lijkt

wel op een schoonheidswedstrijd waarbij men meer of minder nette adagia's en allegretten laat pronken in hun ondergoed op zoek naar miss apollywood. Pin-up waaraan het meest te zien is blijkt juffrouw carmen apollinis hoewel ik zo maar niet voorbijga aan haar vriendin iphigeneia gelukskind dat ik weet niet hoe een dochter is van winnie-the-pooh.

Dan is er nog een hele vlotte fagococotte haar vader mooslaat leon-hart verliezen ze vechten op mijn trommelvliezen.

Braha zware symptomten komen en gaan men heft een bourdonderd liedje aan:

C Cis Bes Fis Des

Apollo doet zijn bes

Voor een hommelt bij van bommel

C Cis Bes Fis Des

Daarbij speelt het legertje een partijtje kregertje.

We zijn aan het end zie nu komt de eloquentie ten verkoop worden aangeboden kranten om de tijd te doden.

Nu mag u beiden op gaan staan u voelt zich zeker wel voldaan of zei uw dame toen het klaar was geef mij maar herrielijm van karas?

Om 't even hoe het heeft gesmaakt nu na de geest het lijf vermaakt u krijgt uw natje en uw droogje muziek speelt straks een bogiewoogje.

UITTREDE

Ik heb al heel wat afgereisd
En wil daarbij niet spreken
Van ware kilometers en wat dies meer zij
Maar van mijn pennestreken
Die altijd weer opnieuw
't corset van Holland vluchten
Om 't zij in drama's, schoonheden
Misschien, of ook wel dolle kluchten
Ver buiten alles wat er is
Een pleisterplaats te vinden
Van waaruit men vertellen kan
Zonder zich al te zeer te binden
Aan de historie van 't geval
En aan passaatse winden
Die net de draad van mijn
Verhaal in andere richting spinden.
Dat nu was telkens feest en
Telkens ook verdrietig
Want velen vinden deze klets
Vergeleken bij hun eigen taal
Maar onbenul en nietig
Zulks spijt mij zeer voor hen
Want achter mijne muren
Branden van vroeger nog
en steeds maar weer opnieuw
Dezelfde hete vuren.
De nimfen en de saters
De hoeden met de pluimen
Alsmede hersenschimmig ongemak

Van vlegels en van fluimen,
Dat alles is als wijn die gloeit
En zingt in 't hoofd.
En enig in zijn soort
Voor later wat beloofd.
Het lijkt zo simpel en zo glad
De wereld te bekeren
Maar moeilijker nog dan dat
Is kinderen te regeren.
Want mooie spullen
Laten zij links liggen
En zijn dan net als
Aan de twaalf cylinderzeug
Een rijtje rose biggen
Men kan de grote dingen
Bijna nooit bij name noemen
Want wil men in de korf zien
Begint het bijenvolk te zoemen
En zal u raken daar
Waar zij maar kunnen
Dat is zo vaak de les
Van wat men noemt het leven
Dat ondanks al dat ongemak
Toch waard is te beleven.
Dan is er nog iets om te releveren
Dat zijn de hele vele keren
Dat ondanks dikke huiden
En de vele lagen van verveling
De warmte van het zuiden
De kans kreeg tot een speling
Der natuur die zij het meest al houd
En vreemd als doodgeboren
Zich toch in alle Corps kinders
Met graagte heeft verloren.
De dank zij u gebracht
Bij deze scheiding van wat dierbaar
Was maar waarmee te lang,
Te dradig werd gewacht.

I N T R E D E

Het is een belevenis, die veel gemeen heeft met het betrekken van een nieuwe kamer. Nieuw huis, nieuwe wanden, tafels en stoelen, een sfeer die nog in bezit genomen moet worden. Vreemde dingen in de redactiekamer, die nog weigeren om in de gedachte een rol te spelen. We zullen het kachteltje, het trapje en die rare, weerspannige stoel met één poot en één leuning stuk voor stuk moeten veroveren.

Daarna de wanden volplakken met alle mooie en lelijke plaatjes van onze fantasie. Akelig kaal is die muur nu. Voor de onbekende een beetje vies, en erg leeg. We zullen er veel rook tegenaan moeten blazen vóóordat er prentjes op komen. Kleine, langzame rookkringetjes van onbegrepen gebeurtenissen en moeilijke studenten-dagen. Lange, driftige industrialisatieslierten en af en toe vlugge, nuchtere rookwolken als er echt gewerkt moet worden.

Vooralsnog is het leeg. Ergens in een vreemd huis dat nog niets met de redactie te maken had, een bureaula vol plaatjes. Wat moet er nu op die muur?

Soms denken we dat het toch allemaal zó dor-genormaliseerd zal gaan worden, dat we alle Esquire's van de wereld nodig zullen hebben om op een paar Delftse kamermuren nog de schijn van „dat andere leven” op te houden.

Dat er toch nooit genoeg schone, lokkende technicolor-juffen zullen zijn om ons te behoeden voor een wereld met allemaal

dezelfde overall en allemaal hetzelfde diploma (genummerd natuurlijk).

Er zijn echter ook kringen die vinden dat we nog steeds teveel kleur, teveel avouturenzin en een beetje te weinig ernst en verantwoordelijkheidsbesef bijeen kunnen brengen.

Dus dan alle Esquire meisjes maar in de kachel! „De redactiekamer ziet reikhalzend uit naar de ijzer-, staal- en oliekalenders die er in een jaar worden uitgegeven” zal het dan moeten heten. Vanwege de plaatjes nemen we ook oude jaargangen.

Inplaats van een politiek dagbladen-palet, allemaal vaktijdschriften op de leestafel. Esquire op de bibliotheek, formulekranten beneden. En als we zover gefantaseerd hebben, is het opeens niet meer grappig. Het wordt ernstiger dan een heel „a. b. c” van sectie rapporten.

Het Corps staat op het punt aan die dualiteit tussen Esquire en „de Ingenieur” te gronde te gaan. Twee werelden in één Societeitsgebouw: de droomwereld van de gekleurde plaatjes, en de chroom-wereld van de wekelijkse excursie- en research-verslagen. Droomplaatjes en researchverhaal om de zeven dagen gezellig in één hersenpan.

Tussen die twee steunpilaren is het Corps langzaam aan het inzakken. Soms ontmoeten we een verschrikte enkeling die dacht aan het grote niets waarin het terecht zal komen. Het zal een ontzettende klap geven.

We zullen voorlopig nog niets ophangen op de redactiekamer. We kopen een heel klein potkacheltje en verbranden daarin onze wekelijkse fantasiën. Om het Corps een beetje terug te betalen van al het geld dat in die krant werd gestoken, zullen we een Spiegeltentoonstelling organiseren. Spiegels van nu en altijd. Voor mensen van alle maten, en alle leeftijden.

De mooiste in het midden: Uw Spiegel! De barst die U er in zult zien loopt niet door het glas, maar dwars over Uw gezicht. Dat is de frontlijn tussen Esquire en „de Ingenieur”, die dagelijks pijn doet. En een scheerspiegel waarin we allemaal pokdalig zijn, alleen maar vlees waar een baard op groeit. Een lachspiegel die alles naar believen vergroot of verkleint: ruzietjes, liefdesverdriet, flesjes yoghurt en ridderorden. Het zal allemaal steeds een beetje belachelijk blijven.

In een hoek een klein kastje met een poederdoos. Daarin zit onze feestspiegel. Alléén voor mooie avonden. Tweemaal per jaar mogen we een hele lange nacht de mooiste kleurenplaat spelen die we bedenken kunnen. Iedereen mag meedoen. Ook die mensen die langer dan vier jaar in het tweede jaar hebben gezeten. Dan is de techniek, opeens die charmante wetenschap waarmee we gebrek aan goede manieren en conversatievermogen kunnen camoufleren. Voor de liefste dame die we konden vinden, de poederspigel. In de buurt van zo'n feest moeten we een beetje toegankelijk zijn. Voor alle mannen die we kennen, of ze nu met een yoghurtfles- of met een ridderorde lopen.

Alle ruzietjes vinden we dan wat kleiner, alle vriendelikheden wat groter.

En als U nu niet teveel poeder van het spiegeltje veegt, is de barst haast niet te zien.

N.G.

Een laag tuinhokje stoot ik open, een flagstonepad en ik bel. Even later heeft het meisje mij in de kamer gelaten. Wit behang en veel zonlicht; de boekenkasten staan vol. Ik wacht — zou eigenlijk graag een sigaret opsteken — slechts een kleine Engelse klok maakt een bescheiden geluid. Zou ik gaan zitten? Voor het raam staande tracht ik de tuin te bewonderen. De tuin ik ook mooi. De deur gaat open. Mevrouw komt op me toe: „Lou du Bois” — „Mevrouw van Manen”. We gaan zitten en ze vraagt me over de studie. Ik vertel iets over de instructies en het Duivelsgat. Bijna weet ze mij te overtuigen van haar interesse. Een perfecte gastvrouw. Joan komt binnen. „Ha dag Lou” en gaat zitten, „een kopje thee?” Ik knik en speel met mijn handen. „Zo U bent dus van plan met Joan te gaan feesten. Ja het Apollobal; Apollo is dat niet muziek?”

„Ja mevrouw, er zal de tweede symphonie van Brahms gespeeld worden”.

„Oh juist, hè dat is aardig net gisteravond gehoord over de radio.”

„Een sigaret?” Goddank denk ik en houd op met mijn handen te spelen. Hoewel mijn nagels toch schoon zijn,

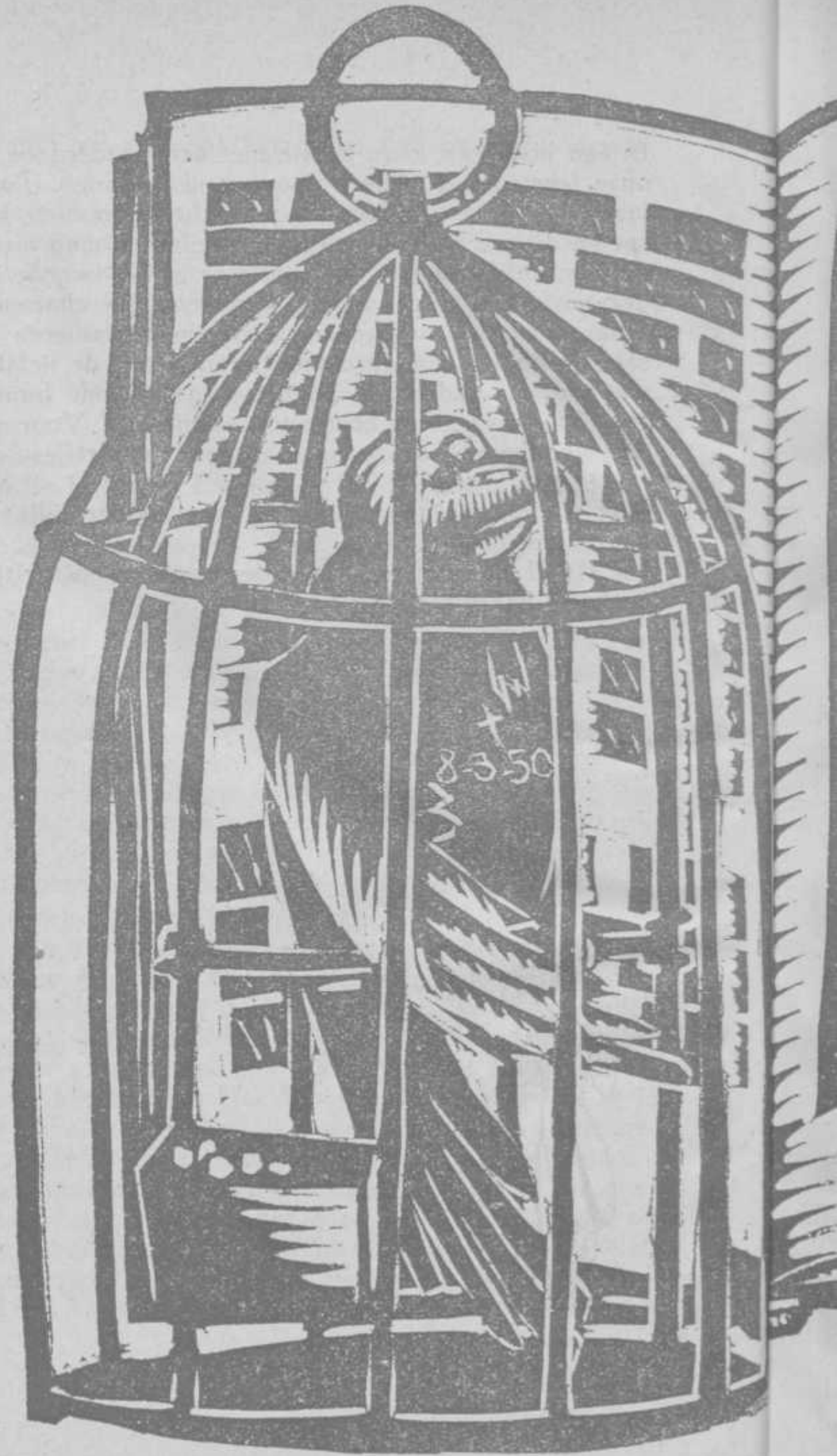
Ja, zo begon het: ik een verlegen student, die graag naar een bal ging, zij, meestal zwijgend en geforceerd lachend zo nu en dan — en haar moeder, belangstellend en glimlachend (hoewel een hondententoonstelling haar meer interesserde dan heel Delft — Duivelsgat inclusief).

En nu? Ik dans met Joan. Zie me weer in de kamer zitten — onhandig en geen raad wetend met mijn handen. Ze zegt iets en kijkt vragend — ik ook, haar niet verstaand. „O of ik mijn P2 al heb?” „Nee dat niet”, en ga door een Engelse wals te dansen. Het orkest speelt een slow-foxtrott.

L. B.

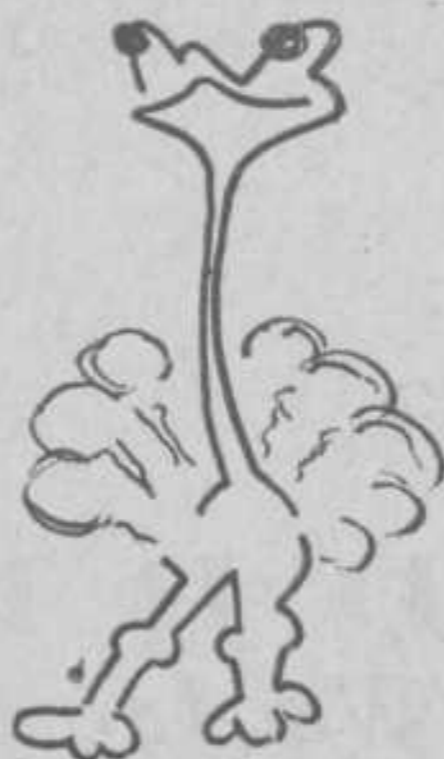
VRIJDAG 17 MAART BOEKVERLOTING

H O O F D P R I J S
Geschiedenis der Wereld in 12 delen

10 HET BORSTBEEEN VAN EEN ARCHAEOPTERYX

Zo 's avonds in mijn schamele boudoir,
Met sloffen bij de opgepookte Salamander
Lijkt alles heel ver weg en ook heel raar,
Als was niet ik het, maar gewoon een ander.

Maar als ik dan mijn pijpje schoon moet maken,
En pruttel: 't Was niet waar, een droom en ander niks,
Dan doet die asbak mij weer met een schok ontwaken:
Dat borstbeen van een Archæopteryx.

Ik was een jongeling, toen wêér Natuur's belofte,
Een nieuwe lente, in vervulling is gegaan:
Tot dusver had het mij niet veel gedaan;
Nu kwam het al inééns zodat ik schier ontplofte.

't Werd Paasvacantie en ik dwaalde met een vriend
Een middag in de Valkenburgse grotten,
Op zoek naar avontuur en naar fossiele botten,
Waarmee men, naar het schijnt, daar goed verdient.

De gids was net naar huis, de weg lag voor ons open:
Het leek wel spannend en wij vonden het iets flinks.
Toen ging het mis: want na een half uur lopen
Wou hij naar rechts en ik persé naar links.

Als goede vrienden hebben wij gehandeld,
Wij hadden allebei gelijk misschien:
Dus zijn wij elk een richting op gewandeld.
Ik heb hem na die tijd niet meer gezien.

Ik was alleen, Mijn moed was snel verdwenen.
Ik dwaalde heel wat uren schuw, onzeker rond;
Tot slaap mij lei te dromen, op de grond
Een lentedroom, gestoord door angst en stenen.

Toen ik ontwaakte was het om mij heen verlicht.
Ik zag een vuur en hoorde zoete klanken;
Verheugd dacht ik een redder te bedanken.....
Toen zag ik jouw, jouw leest en je gezicht.

Je had niets aan — dat kon ik je vergeven
Je was voorzeker van een ander ras;
Je moest daar blijkbaar in de grotten leven.
Toch geloof ik wel, dat je een schoonheid was.

In 't eerst dacht ik: ze is totaal verwilderd:
Ik merkte dat je zelfs geen Hollands spreken kon...
Toen zag ik het plafond: geheel beschilderd
Met mammoth, holenbeer en iguanodon.

Ik had daar wel eens plaatjes van bekeken:
Je was dus praeglaciaal! Het sneed me door mijn ziel:
Ik dacht: mijn lieve kind, dan ben je vast fossiel;
Maar die gedachte was al gauw geweken.

Want toen je, woordjes kirrend die ik niet verstond,
— daar ik van schrik en van verwachting beefde —
Je naast mij zette op de stenen grond,
Toen zag ik, dat je hart onstuimig leefde.

Ik nam geen tijd te vragen, hoe jij daar
Bestaan kon, zo maar in de catacombe:
Ik had mijn vlam en jij je vriend gevonden.
Je streek me zacht en zorgzaam door mijn haar.

Ach, zeven dagen heb ik je bezeten,
Eén week met champignons als wittebrood.
Had ik mijn afkomst en de wereld maar vergeten!
Dan waren wij daar nog — nu ben je dood.

Want ik, verdwaasde, dacht te enten jou
Op de verrotte stam van de moderne tijden:
Ik dacht dat tussen hedendaagse meiden
Je lang geen kwade indruk maken zou.

En arm in arm doorkruisten wij de gangen,
Een huwelijksreis naar buiten, naar het licht.
Niet langer hield de angst mij nu bevangen:
Ik kende, dacht ik, jegens jou mijn plicht.

Je scheen wat angstig waar of wij belanden zouden;
Het was dan ook zo donker als de Styx.
Je hebt een amulet voortdurend vastgehouden,
Een borstbeen van een Archaeopteryx.

Toen is een juichkreet aan mijn borst ontvlogen,
Want door een spleet zag ik voor 't eerst de zon...
Totdat ik eensklaps niet meer juichen kon,
Want in het licht begon jij te verdrogen.

Helaas, een vent die nu in Delft studeert,
Ja ik, begreep er toen geen lor van:
Jij, lieve kind, bleef in de grot geconserveerd:
Daarbuiten was je in een wip bedorven.

Na vijf minuten was je al verdord;
Na vijftien restten er slecht botten —
Ik heb voor altijd mijn bekomst van grotten.....
Parbleu, wat duurt geluk op aarde kort!

12 Mij bleef slechts de gedachte: Weg van hier!
Adieu, een groet, een laatste groet, en snik's
Toch nam ik je één enkel souvenir:
Het borstbeen van de Archaeopteryx.

Een Valkenburgse melkboer zag van verre
De botjes, die hij exposeren kon.
De man behoort nu tot de millionairen:
Je was een onvervalste Cro-Magnon.

En ik ben maar gewoon student gebleven;
Een asbak op mijn tafel, anders niks.
Herinnert aan de lente van mijn leven:
Het borstbeen van een Archaeopteryx.

D. V.

CLAVECYMBEL

Wij, de geringen aan het hof, werden die nacht de troonzaal ingedreven terwille van een gril die buitensporig leek, hetzij beminnelijk of boosaardig. Wij wachtten, zonder op te durven zien om van het gelaat des konings zijn gezindheid af te lezen. Maar na de stilte klonk zijn stem niet, maar muziek. Naast de troon stond een vreemd meubel, glanzend en verzwaaard als een gekooide vogel, en het speelde, strooide luchtartig met kleine geluiden. Het speelde misschien wel voor ons, want de koning knikkebolde. Voor het eerst in zeven jaren knikkebolde de koning; hij zag er zelfs uit alsof hij zou

gaan slapen, en dat was in twintig jaren niet gebeurd. Maar bij ons gaf dit spel van kleine kristallen, kleuterspeeltuig en voorjaarsregen een weekhartigheid of vreugde die de nachtrust eerder verruilen doet voor een zwerftocht of een feest. 13

Toen ook zijn linkeroog was dichtgevallen, proefden wij van zijn wijn, en toen zijn hoofd scheef zakte, zagen wij dat de prinsessen mooi waren. Zij luisterden in kleine zetels; er was er één die stond. En hoe openhartiger de koning snurkte, hoe openhartiger wij keken in de ogen van zijn dochters, plengden van zijn wijn en dansten om zijn troon.

Roxane bleef het langste ernstig en gaf zich pas bij een gigue gewonnen, meer voor de muziek dan voor mijn haveloos gevlei. Mijn wambuis vloekte zorgeloos met haar groene kleed, zoals de springende secunden van Mijnheer Bach. Wij waren een opgewekte dissonant en onze tijd ver vooruit, en hoor je wel, deze flageoletten zijn voor jou, Roxane, zo voorzichtig als een oogopslag en even helder. En geloof dus niemand die zegt dat een clavecymbel geen flageoletten geven kan.

Dit adagio is om uit te rusten. Het is zo van de hemel geplukt om te klinken als een sterrebeeld; verder dient het nergens voor, alleen nog om te zien hoe prettig je handen zijn en hoe mooi. En om te zien dat je vier armbanden hebt en een snoer om je hals. De meesters laten hun stukjes nooit te lang duren: zij kennen de mensen en zolang een fluit nog adem heeft mag men kijken naar de hals van Roxane. Want hier begint een sarabande om eerbiedig te dansen, om je kleed lang en wijd te laten slepen en om niet meer te lachen. Zo feestelijk en zo ernstig als Roxane is op de wereld alleen het clavecymbel.

Niemand had gedacht dat de muziek zou kunnen ophouden; dit speeltuig klinkt of het altijd zo blijven zal. Maar Mijnheer Bach was klaar en de koning werd wakker. Alle glazen waren leeg, en de ogen van alle prinsessen stonden koel en onbegrijpelijk, en zonder muziek zijn alle dissonanten lelijk. De koning keek uitgeslapen rond, maar wees ons zonder meer de deur. Toen ik even omkeek meende ik van Roxane een lachje op te vangen, maar het kan ook zijn dat Mijnheer Bach nog een klein loopje op het clavecymbel had vergeten.

J. J. KROON.

DE DIRIGENT

Ik liep de brede oprijlaan op naar het mausoleum, momenteel de bescheiden stulp van een van de grootsten aller herschepende genieën van onze eeuw. Het marmeren bouwwerk was hem — naast vele bouquetten — aangeboden als gepaste hulde aan zijn grootheid en aangezien zijn eenvoudige geest niet gedogen kon in deze tijden van schraalte meer dan een woonstee te bezitten, had hij al zijn andere bezittingen met edelmoedig gebaar tegen een kleine vergoeding aan de staat geschonken.

In het zonnige tuintje herkende ik intieme vrienden van hem, onder andere de secretaris-generaal L. en de bankier N. alle in grote aandacht bezig hun vriendschap uit te leven op zijn tuintje waar ze nijver schoffelden, harkten en struiken snoeiden.

Na een kwartiertje groeten van de intimi belandde ik onder aan de twee en twintig treden van het heldere stoepje, beklom deze en belde aan.

De Oud-minister van O K en W deed open in grappig avondcostuum gestoken. „Pardon, mijne Excellentie,” begon ik. „Laat maar,” zei hij, met een verlichte blik in de ogen, „ik ben in dienst van hem, heb pensioen verspeeld, noem me maar James.”

Hij liet me in de antichambre binnen en fluisterde: „U zult even moeten wachten, de toonkunstenaar rust. Daarna zal hij ook U in audiëntie ontvangen”.

In de wachtkamer zat een zeer gemêleerd gezelschap te wachten. Jonge dromerige meisjes, aan het vingeroefenen op de leuning van hun stoelen, knapen op achtbare wijze hun armen zwaaiend als in indoortraining en nog vele andere respectabele mensen. De sfeer was verkwikkend, de atmosfeer zat vol geluk, als in de wachtkamer van een tandarts waar men zich ook verbonden weet door de grote liefde voor de genezer. Niet lang daarna, men had in zo'n stemming dagen kunnen wachten, werd de met de uren toegenomen schare bezoekers door een lange gang geleid naar een huiselijk ronde zaal welks koepel door goud gemarmerde zuilen werd ondersteund. Er stonden geen meubels in het vertrek nee intègendeel in 't midden bevond zich een grote kuil, omgeven door een balustrade. Zeldzaam, deze eenvoud bij een groot mens, in plaats van meubels in zijn kamer te zetten heeft hij uit een waarachtig doorgevoelde eenvoud zijn vloer weg laten hakken. Als één man renden we allen naar de balustrade. Op koperen plaatjes stond gegraveerd: „S.V.P. geen bouquetten in de kuil werpen”. Een prop schoot in mijn keel; zelfs hier wil hij de oprechtste bewijzen van vriendschap niet aannemen. Daar lag hij, de begenadigste aller dirigenten, naakt in een wit laken, op een koude granieten tombe uitgestrekt.

Zijn ogen staarden in oneindige hoogten boven hem en zijn lippen prevelden nooit gehoorde symphoniën. Rondom hem lagen honderden gebroken dirigeerstokken. Aan zijn zijde stond een nikkelen standaard waarin honderden nieuwe gereed stonden om zijn genie te dienen. Ondertussen was een groot deel van de bezoekers reeds weggedragen, de mens is

nu eenmaal niet gemaakt om een grote dosis eeuwigheid te slikken. En dat kregen ze momenteel, in ruime mate, want de onsterfelijke lag daar in levende lijve en wie kan dan zijn ontroering verkroppen?

„Heeft iemand iets te vragen, ik kan niet mijn leven lang de lampen van het plafond blijven tellen,” klonk het uit de diepte. Dit bovenaards, of liever onderaards geluid beëindigde de audiëntie van de rest van de bezoekers, de sukkels werden per brancard weggevoerd. Sukkels, zeg ik, want deze geestige phrase had iedereen gerust moeten stellen. Zo'n kans tot communicatie moest men zich niet voorbij laten gaan. Ik boog mij verder over de rand en riep. „Bent U daar” om mij te vergewissen of hij werkelijk niet in hogere sferen vertoefde. „Natuurlijk, uilskuiken, kun je niet uit je doppen kijken”. Op verveelde wijze haalde hij een ivoren stok uit de standaard en brak hem over zijn knie. Geniaal van hem. Ik vatte het direct. Hij gaf de 21de maat van de macrotonale symphonie van Baba aan. Maar waarom brak hij deze maat niet op het hoofd van de eerste violist af?

Ik schreeuwde: „Waarom verbrijzelt U de stok niet op de eerste violist, zoals bij de première?”

„Sufferd, ik heb dat stomme varken toch niet bij de hand.” Natuurlijk dat was waar. Toch ongelooflijk, de stroom van goddelijke muziek, welke uit hem welde en zijn stokvoering beheerste zelfs wanneer er geen tweederangs violist aanwezig was om op bedroevende wijze de geniale concepties van de grote man te vulgariseren.

„Hoe bent U aan de stok geraakt?”

„Door mijn vader, hij begon eerst met rietjes mij op de vingers te tikken. Daarna ontwikkelde hij mijn achterzijde met een dracht stokslagen. Tussen haakjes, belangrijk, dat achter-werk van de dirigent de hele zaal concentreert zich erop. Hij dacht mij iets te leren, maar dat was een abuis, ik had het genie in mij, van jongsaf aan ben ik onverbeterlijk geweest. Dit was mijn receptieve periode. Daarna heb ik de lakens uitgedeeld. Eerst mijn kornuiten, daarna mijn gezin ik verzeker U dat ik ze op de gevoelige plekken weet te treffen. Tot slot het orkest. Het zijn luie bliksems, de orkest-

leden. Maar ook hen weet ik onder de stok te houden. De eerste rij leert er begrijpelijkerwijze het meest van. Dat is natuurlijk niet fair. Daarom heb ik ook overwogen ze pot-helmen op te zetten.”

„Waar is Uw gezin nu?” vroeg ik.

„Naar het buitenland, recreatie,” antwoordde hij ernstig.

„Mijn paedagogen hebben mij een volledige abstinentie voorgeschreven. Ik verloor mij te veel in details want de bengels van mij waren niet hard genoeg te treffen. Ik maak nu inderdaad een beter stokgemiddelde. Ongeveer vijftig per uur zonder pauze. Maar het is te abstract, men verliest al het contact met het levende materiaal. Maar bij een uitvoering komt alle opgeladen energie tot uitbarsting, laatst nog een schitterende uitvoering gehad. Tien violen in de reparatie, 3 cellen in het ziekenhuis en 1 bas in het zenuwgesticht. Gelukkig kon ik ze missen. Maar in mijn kuil voel ik weer de eenzaamheid. Schurken zijn het eigenlijk, de leraren van mij, als ik eruit kom zal ik ze eens fiks afranselen.”

Hij keek naar mij. Ik voelde mij onbehagelijk worden. „Maar komt U naar beneden. Ik zal U de finesses leren van het gloednieuwe zogenaamde Bastonnadeconcert van Baba, aan mij opgedragen.”

Hij stond op en wenkte mij met de stokken in zijn handen. Haastig zei ik: „Nee dank U eigenlijk weet ik al genoeg, ik wil U niet langer storen.”

„Kom naar beneden,” zei hij, trappelend op zijn granieten tombe. „ik zal U inwijden in een revolutionaire stokvoering.” Toen heb ik mij afgewend van de balustrade en ben weggeslopen. De zaal galmde van zijn kernachtige verwensingen en het gekraak van stokken.

„Jammer,” dacht ik, „op momenten als nu is hij op zijn grootst. In deze geestesvervoering had hij de première van het Bastonnade concert tot een historisch evenement gemaakt.”

„En zijn eenvoud, verrukkelijk,” dacht ik toen ik mevrouw C de bekoorlijke echtgenote van Baron G tot C in een overall kunstmest op de rozen zag strooien.

Iedereen moet zichzelf bij zo'n genie wel ontdekken.

J. J. PETIT
KLEDING & MODES

HYPPOLYTUSBUURT 31
TELEFOON 591

VERHUUR
GELEGENHEIDSKLEDING

Heren Studenten!

Uw Corpsleverancier is:
voor brood, koek
en beschuit

A. W. UNGER

Markt 21 Telef. 222

Levert steeds
het beste van het beste.

Een aloude en
goede MOS
's avonds even nog
een BIERTJE bij

Jan Garos

TEL. 166

Naaml. Venn.

Delftsche
Stoomwasscherij

v/h A. VAN OSSELEN

Oostsingel 152 - Delft

Geen filialen

Voorheen en thans:

*„Wij in de Spiegel
en U bij Oliemans”*

N.V. BRANDSTOFFENHANDEL

VOORHEEN **S. OLIEMANS**

Buitenwatersloot 23 - Telefoon 144 - Delft

Een Cafeteria-
bezoeker/student
met zelfrespect
komt bij

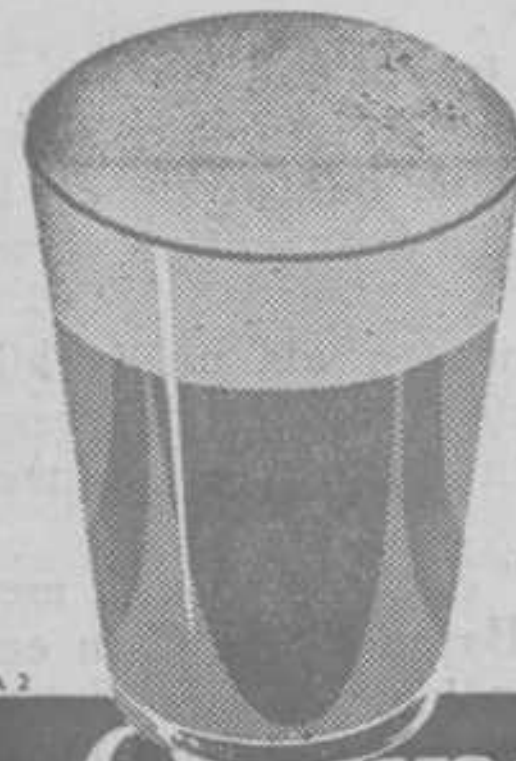
**MARTIN'S
CAFETERIA**

Met bediening!!

Voor Fotograaf...

Reijken

KOORNMARKT 72
TELEFOON 1765

'n vorstelijk
glas bier

Oranjeboom

